

næste Overførsel, der skete under 24. Oktober, overførtes Varer til en samlet Indførselsværdi af ca. 147 Mill. Kr., dels Varer, der tidligere havde været paa bunden Liste (saasom Kakaobønner, The, Rismel, Huder, Petroleum, Papir og Pap i Ruller samt Jern- og Kobbertraad), dels Varer, der ikke før havde været paa bunden Liste, bl. a. Krydderier. Endelig blev der ved Handelsministeriets Bekendtgørelse af 3. November truffet Bestemmelse om yderligere Overførsel af Varer til en Værdi af 132 Mill. Kr., deriblandt Uld, Bomuld, Soyabønner og Raajern. Stillingen var herefter den, at Varer, repræsenterende en Indførselsværdi af ca. 1342 Mill. Kr., var underkastet Importregulering, medens der fortsat var fri Indførsel for Varer til en Indførselsværdi af ca. 322 Mill. Kr. (navnlig Korn- og Foderstoffer, Træ, Fosfat og Fisk). Handelsministeren beklagede, at det havde været nødvendigt at overføre Varer til saa betydelige Beløb til bunden Liste, men saa totalt ændrede, som Forholdene var, havde det været nødvendigt at drage Konsekvenserne heraf. Ministeren betonedede paa ny Nødvendigheden af at opretholde den gældende Valutaordning; saa længe den valutamæssige Stilling var, som den var, vilde Lovens valutariske Formaal træde stærkt i Forgrunden, men ogsaa beskæftigelsesmæssige og handelspolitiske Formaal var fortsat af den største Vigtighed.

Lovforslaget blev ved 1. Behandling i *Folketinget* anbefalet af Ordførerne for Socialdemokratiet og Det radikale Venstre. *Hartvig Frisch* (S.) gjorde særlig gældende, at det i den foreliggende Situation maatte rejse sig som et uomgængeligt Krav, at der fra et samfundsmæssigt Synspunkt blev sondret mellem det strengt nødvendige og det undværlige. Under dette Hovedsynspunkt blev det Opgaven at gennemføre Restriktionerne saadan, at man undgik at komme til at tage de Indskrænkninger, som maatte ske for at bringe Ligevægt mellem Indtægt og Udgift, i Form af Arbejdsløshed. — *Rager* (R. V.) fandt det ørkesløst at diskutere, hvorvidt Valutaloven burde forlænges eller ej, for selv de, der ikke vilde tage Medansvaret for den, ja selv de, der maaske tordnede imod den, vilde ikke i Øjeblikket, hvis Ansvar et hvilede alene paa dem, tvivle om, at en Forlængelse maatte til. Men naar man antagelig vilde være i Stand til ved Hjælp af denne Lov at holde det valutariske i Orden, rejste der sig straks det Sidespørgsmaal, om det saa ikke vilde være muligt i en ikke for fjern Fremtid igen at nedsætte Diskontoen. Taleren gav for øvrigt sin Tilslutning til et af Handelsministeren fremsat Tilbud om Genoprettelse af Rigsdagens Valutaudvalg.

Knud Kristensen (V.) kunde ikke fritage Regeringen for alt Ansvar for de opstaaede Vanskeligheder og lægge dette over paa Verdensbegivenhederne alene. Varekøbene havde